

er mig ikke muligt at forstaa andet, end at Lands-thinget dermed udtaler: Vi maa principalt holde paa, at Lønningsforbedringen udgaar af Finantsloven, og vi kunne kun gaa ind paa at lade den komme paa Finantsloven under Forudsætning af, at alle eller saagodtsom alle Embedsmænd faae Lønningstillæg, og at Lønningsforbedringens Karakter bevares og hævedes osv. Det forekommer mig altsaa ikke, at man kan tale om, at der af Regjeringen er paalagt Landsthinget noget Vaand. Regjeringen har jo netop stillet Sagen saaledes, at den for sit Bedkommende aabnede for Landsthinget den Mulighed ved Siden af, hvad der var Landsthingets og Regjeringens principale Standpunkt, nemlig, at Lønningsforbedringen skulde ske ved særlig Lov, at kunne. ad anden Vej fremme Lønningssagen paa saadan Maade, at det ikke var givet, at man derved kom i Modsetning til dette Thing, men snarere, at man nærmede sig til det. Det er altsaa ikke fra Regjeringen, at hele den Dpfattelse og Betragtning er udgaet, som indeholder det Bindende for Landsthinget overfor Folkethingets Stilling. Landsthinget var stillet væsentlig paa samme Maade før som efter, kun at det blev stillet noget friere, altsaa ikke mere bunden, efter den Maade, hvorpaa Regjeringen er traadt op. Men Saameget kan man jo sige, at det andet Thing har udtalt, at det enten under den ene Form nemlig derved, at Lønningsforbedringen udgaar af Finantsloven, eller under den anden Form, nemlig derved, at man ikke paa Finantsloven gjør et Indgrib i Forholdet mellem de enkelte Embedsmænds Lønninger, maa hævede, at Lønningslove ikke kunne gives paa Finantsloven, og det er det Standpunkt, som det ærede Mindretal har paa Forhaand erklæret ikke at ville gaa ind paa, idet Mindretallet har sluttet sig til Flextallets Tanke, at man selv i et Fællesudvalg vil fastholde, baade at Lønningstillægssatserne skulle staa paa Finantsloven, altsaa ikke maa gaa ud deraf, og at Til-læget skal gives i det Omfang og af den Størrelse, som er bestemt i det Forslag, der nu er vedtaget (Scavenius: Det gjælder kun ligeoverfor den nuværende Regjering.). Ja, men det ærede Medlem har dog altsaa nu maattet erklænde, at det ikke er hos Regjeringen, men væsentlig hos Lands-thinget, at den Modsetning ligger, som det her vil være saa vanskeligt at forløse, og det ærede Medlem kan da ikke negte, at han ved at stille en Betingelse, som Landsthinget ikke er raadig over, for at fravige det, som er diametralt mod-sat Landsthingets Dpfattelse, har skabt en Vanskelighed for dette Thing og for Stridens Løsning. — Det ærede Medlem for Frederiksborgs Amts 3die Valgkreds (Dinesen) sluttede sig væsentlig til det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), men angav dog ogsaa andre Motiver til, at han havde været saa vikkom for at tilveiebringe en saadan Overenskomst som den, der her er tilveiebragt. Han omtalte at

han dels havde personlige Motiver; men dem kom han ikke frem med. Han paastod, at de stode i Bladene, men jeg har ikke læst disse Blade, og heller ikke kan det være væsentligt, i en Sag af denne Bigtighed, hvilke personlige Motiver det ærede Medlem kan have haft. (Dinesen: Det ærede Medlem kender dem vist nok.); nei, jeg er ikke saa nøie kjendt med det ærede Medlems personlige Motiver. Naar han derimod anførte en anden Betragtning, nemlig Frygten for provisoriske Finantslove, er det en Frygt, som jeg saa overmaade vel kan forstaa, — det skal jeg siden komme til —, og som jeg i det Væsentlige deler, idet ogsaa jeg vilde anse det for meget sørgeligt, om det kom til en provisorisk Finantslov; men hvad jeg ikke kan forstaa, er, hvorledes det ærede Medlem og hans Meningsfæller kunne tro, at den Vej, de staa ind paa, skulde være et Middel til at undgaa en provisorisk Finantslov og ikke meget mere maatte være Noget, hvormed de Herrer kunde gjøre en saadan Situation, hvoraf den provisoriske Finantslov maatte fremgaa som en Nødvendighed, næsten uundgaalig. Det forekommer mig klart, at naar man stiller sig paa en saadan Maade, at man gjør det for det andet Thing, jeg vil næsten sige, i menneskelige Dine umuligt at kunne med nogen Hæve gaae ind paa en Overenskomst med Folkethinget, idet man siger: „jeg viger ikke en Tøddel fra det, jeg har opstillet, ligegyldig hvad det andet Thing siger, jeg vil ikke høre paa, hvad der bliver sagt i Fællesudvalget“; saa har man netop skabt en Tilstand, som for menneskelige Dine synes nærmest at maatte føre til den provisoriske Finantslov som sin nødvendige Konsekvens. — Jeg vil dernæst sige, at den ærede Ordfører for Finantsudvalget forekom mig ogsaa at være meget uheldig med at give Svar paa det Spørgsmaal, ad hvilken Vej man da skulde opnaa Løsningen af den forhaandenværende Konflikt uden en provisorisk Finantslov. Det ærede Medlem indskrænkede sig i denne Henseende dels til nogle almindelige Deklamationer mod provisoriske Finantslove, dels til nogle Ytringer, som jeg ikke mindre tør betegne som Deklamationer, om, at Vanskeligheden laa i, at Ministeriet var saa gjenemtrængt af Overbevisningen om Nødvendigheden af sin egen Tilværelse, at den satte sin fortsatte Tilværelse over Forsætningen og over Hensynet til Staten. Det forekommer mig, at det Svar, som den ærede Conseilspresident gav, at det jo ikke dreiede sig om en Strid mellem Folkethinget eller mellem Rigsdagen og Regjeringen, men om en Strid mellem Folkething og Landsthing, har paa dette Stadium affkurat lige saa meget — ja, jeg vil sige efter min Anskuelse meget mere for sig som den Dpfattelse, den ærede Ordfører derefter foresjog vedblivende at hævede, nemlig: at det var Regjering contra Rigsdag. Det er netop det, som efter min Mening viser det høist Ubetimelige i den Diskussion, man har indledet i Dag. Ord-